

[Ole Bjørn Kraft.]

fik Øje paa, at der kunde være Fare, hvad han aabenbart ikke selv tidligere havde tænkt sig — det er jo den egentlige Forklaring paa hele hans Holdning, at han ikke havde troet, at der vilde opstaa nogen Fare. Ministeren blev overrumplet af Begivenhederne, men det har en Mand, der staaer med Ansvar for Ledelsen, ikke Lov til. Det kan ikke ske, uden at han udsætter sig for Kritik, uden at han maa staa til Ansvar for den ansvarlige Rigsdag. Derfor burde han ikke være overlegen over for de Fabriksledere, der har fremsat dette Krav, men beskæmmet over ikke at være i Stand til at imødekomme det.

Ministerens spurgte, hvad der skulde foranledige ham til ikke at gennemføre den Lov, han selv havde faaet vedtaget, saa hurtigt som muligt. For det første forhindrer Ministerens Natur ham deri. Dernæst er det ikke nogen Hemmelighed, at der er stærke Kredse inden for Ministerens Parti, som har set med stor Uvilje paa hele denne Sag, som offentligt Gang paa Gang har givet til Kende, at den civile Luftværnslovs Gennemførelse var dem imod, fordi de følte, at det kunde give Anledning til, at man fik andre Tanker om det aktive Forsvar, end man tidligere havde haft. Derfor har de søgt at sabotere Loven gennem deres Blade og ogsaa gennem Henvendelser til Ministeren, og maaske har det dog i visse Situationer lagt en vis Dæmper paa Ministerens Handleiver.

Med Hensyn til Overlæge Fenger er der det at sige om hans Handling, at han søgte at gøre alt det, Ministeren i sin forsinkede Henvendelse til Sygehusene, i sine forsinkede retningsgivende Ordre havde bedt ham om at gøre, men han var ikke i Stand dertil, han kunde ikke anskaffe det Materiel, der var nødvendigt for at gennemføre Ministerens Ordre. Der var ingen Mørklægningslamper, der var ingen Mulighed for at faa de Pumper, som var nødvendige, der var ingen Mulighed for at faa de Medicinalvarer, som var nødvendige. Og hvorfor? Fordi Ministeren ikke havde sørget for, at Produktionen var i Orden, at Tingene var anskaffet og laa saaledes, at Hospitaler og Sygehuse kunde faa dem.

Ærlig talt, det er kækt af en Minister at udsende et Cirkulære til Hospitaler og Sygehuse paa flere maskinskrevne Sider, hvor han opstiller en lang Række Krav om, hvad Hospitalerne og Sygehusene skal gøre, naar han ved, at de simpelt hen ikke vil være i Stand til at udføre det, fordi Forudsætningerne ikke er til Stede. Og naar

en Mand saa beklager sig derover, skal han være udsat for fra Ministeren fra Folketingets Talerstol at høre, at han er blevet grebet af Panik, og der var andre handlekraftige Folk, som kunde udføre det. Jeg kan forsikre Ministeren, at jeg har talt med mange Læger fra forskellige Hospitaler i Provinsen og i København, og de har alle sagt: Vi anede ikke vore levende Raad, for hvor vi vendte os hen, kunde vi ikke faa noget af det, vi skulde have. Jeg er sikker paa, at den kommende faglige Diskussion mellem Sygehusenes og Hospitalernes Læger vil vise klart og tydeligt, at vi har Ret i denne Betragtning, og at Ministeren her har et stort Ansvar.

Hvorledes skulde de Hospitaler og Sygehuse, Ministeren taler om, være i Stand til at gennemføre det, han har krævet af dem? Forudsætningerne har ikke været til Stede. Man kan ikke gennemføre en Mørklægning f. Eks. af et Sygehus, naar man ikke har de nødvendige Lamper, det nødvendige mørke Papir o. s. v. — det fremgaar klart af alle de Udtalelser, som foreligger.

Til det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen vil jeg sige, at han skal ikke gøre Forsøg paa at fortsætte med at fortolke Hofjægermester Foss's Udtalelser. Ministeren vil kunne bekræfte, at Hofjægermester Foss's Tilslutning gjaldt Fremtiden og ikke Fortiden, og offentligt udtalte Hofjægermester Foss i „Berlingske Tidende“ samtidig med sin Erklæring, at han i Fortiden havde rettet mange Henvendelser til Ministeren, at den Enighed, der var opnaaet, drejede sig om Fremtiden og ikke om Fortiden.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg har intet ufordelagtigt at sige om den Samtale, der har fundet Sted mellem en Deputation, bestaaende af Hofjægermester Foss og Ingeniør Højgaard, og mig i Indenrigsministeriet, men naar det ærede Medlem siger, at Hr. Foss har rettet mange Henvendelser til mig, saa er det ikke rigtigt, af den simple Grund, at Henvendelser fra Luftværnsforeningen til mig altid er sket gennem Præsidenten, Professor Sørensen. Jeg skal føje en Ting til. Naar det ærede Medlem nu fremhæver den, jeg ved ikke, om man skal sige Forargelse eller Misfornøjelse, der herskede i Luftværnsforeningen den Dag, der blev holdt Møde, skal jeg slet ikke komme ind paa det — jeg deltog ikke i Mødet —, men kun sige, at Luftværnsforeningen havde ikke før den Dag søgt Foretræde hos mig og givet Udtryk for nogen Utilfredshed. Luftværnsforeningen er stillet saaledes i Forhold til Indenrigsministeriet paa Grund-